

1. А за дев'ятого року, десятого місяця, десятого дня місяця було мені слово Господне таке:
2. Сину людський, напиши собі ім'я цього дня, цього самого дня, бо вавилонський цар саме цього дня наступив на Єрусалим.
3. І розкажи притчу на дім ворохобности, та й скажеш їм: Так говорить Господь Бог: Пристав ти котла, пристав та й налий води в нього.
4. Повкладай його кусні до нього, усякий добрий кусок, стегно та лопатку, наповни кістками добірними.
5. Візьми добірніше з отари, розклади під ним дрова, звари його кусні, і щоб у ньому зварилися кості його.
6. Тому так Господь Бог промовляє: Горе місту цьому душогубному, котлові, що іржа його в ньому, і що його іржа не сходить із нього! Кусок за куском повитягуй це з нього; на нього нехай не впаде жеребок!
7. Кров бо його серед нього, він на голу скелю її помістив, не вилив на землю її, щоб порохом вкрити її.
8. Щоб лютість підійняти, щоб помститися, Я дам його кров на голу скелю, щоб вона непокрита була.
9. Тому так Господь Бог промовляє: Горе місту цьому душогубному, збільшу огнище й Я!

10. Підклади дров, розпали цей огонь, довари м'ясо, і вилий росіл, а кості хай спалені будуть.

11. І постав його порожнім на вугілля його, щоб він розігрівся, і щоб мідь його розпалилась, і щоб розтопилась у ньому нечистість його, щоб іржа його зникла.

12. Увесь труд надармо пішов, і не зійшла з нього його велика іржа, в огонь його з його іржею!

13. У твоїй нечистоті є розпуста. За те, що Я чистив тебе, але чистим не став ти, ти з своєї нечистоти вже не відчистишся, аж поки Я не заспокою Свою лютість на тобі.

14. Я, Господь, це казав, і надійде воно! І зроблю, не звільню, і не змилюся, за твоїми дорогами та за твоїми ділами засудять тебе, це Господь Бог промовляє!

15. І було мені слово Господнє таке:

16. Сину людський, ось Я візьму від тебе несподіваним ударом утіху очей твоїх, а ти не голоси й не плач, і нехай не виступить сльоза твоя.

17. Стогни собі тихо, жалоби по померлих не роби, прикрасу голови своєї обвий на себе, а взуття своє взуй на ноги свої, і не закривай вусів, і не їж жалобного хліба.

18. І говорив я до народу рано, а ввечері померла мені жінка... І зробив я рано, як наказано мені.

19. І сказав мені той народ: Чи не розповіси нам, що це нам таке, що ти робиш?

20. І я їм сказав: Було мені слово Господнє таке:

21. Скажи Ізраїлевому дому: Так говорить Господь Бог: Ось Я збезчещу святиню Мою, опору вашої сили, утіху ваших очей та любе вашій душі. А ваші сини та ваші дочки, що ви покинули їх, попадають від меча...

22. І ви зробите, як зробив я: вусів не закриєте, і хліба жалобного не будете їсти...

23. А прикраси ваші будуть на ваших головах, і взуття ваше на ваших ногах, не будете голосити, і не будете плакати, а будете сохнути через свої гріхи, і будете стогнати один до одного...

24. І стане Єзекїїль вам за знака: усе, що робив він, будете робити і ви. І коли те прийде, то пізнаєте ви, що Я Господь Бог.

25. А ти, сину людський, того дня, коли візьму від них їхню силу, радість пишноти їхньої, утіху очей їхніх, прагнення їхньої душі, їхніх синів та дочок їхніх,

26. того дня прийде до тебе врятований, щоб сповістити про це в твої вуха.

27. Цього дня відкриються твої уста разом з цим урятованим, і будеш говорити, і не будеш уже німий, і станеш для них знаком. І пізнають, що Я Господь!